

Sygn. akt: WZ 2/13

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Edward Matwijów (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Steckiewicz

SWSO del. do SN płk Krzysztof Mastalerz

Protokolant :Marcin Szlaga

po rozpoznaniu w Izbie Wojskowej na posiedzeniu w dniu 7 lutego 2013 r., zażalenia obrońcy oskarżonego A. O. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w W. z dnia 9 stycznia 2013 r., stwierdzającego sprzeczność interesów oskarżonych A. O. i T. B.

p o s t a n o w i ł:

zaskarżone postanowienie uchylić.

UZASADNIENIE

Wojskowy Sąd Okręgowy w W. postanowieniem z dnia 9 stycznia 2013 r. na podstawie art. 85 § 2 k.p.k. stwierdził sprzeczność interesów oskarżonych chor. A. O. oraz plut. rez. T. B., która uniemożliwia udział w niniejszej sprawie obrońców adw. A. R., adw. M. G. i adw. P. D.

W uzasadnieniu swojej decyzji Sąd stwierdził, że w poprzednim procesie (przed uchyleniem orzeczenia), wszyscy trzej obrońcy reprezentowali zarówno oskarżonego A. O. jak i oskarżonego T. B.

Występująca w tej sprawie od początku procesu kolizja interesów pomiędzy tymi oskarżonymi polega na tym, że oskarżony plut. rez. T. B. pomawia oskarżonego chor. A. O. o wydanie rozkazu otwarcia ognia z moździerza kal. 60 mm w dniu 16 sierpnia 2007 r. w rejonie miejscowości N. w Afganistanie, czemu oskarżony O. zaprzecza. W ocenie Sądu pierwszej instancji taka sytuacja procesowa uniemożliwia dalszy łączny udział wszystkich trzech obrońców w aktualnie prowadzonym postępowaniu.

Kolizji interesów o której była mowa wyżej nie zmienia fakt, że w toczącym się obecnie postępowaniu, obu oskarżonych nie reprezentują już ci sami obrońcy.

Na to postanowienie zażalenie wniósł adw. P. D., który orzeczeniu temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mający wpływ na jego treść a polegający na bezzasadnym uznaniu przez Sąd pierwszej instancji, iż istnieje sprzeczność interesów obrony oskarżonego A. O. i T. B., których to oskarżonych obrońca ten reprezentuje. Tymczasem w aktualnej sytuacji procesowej broni on tylko A. O.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie obrońcy zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym jest fakt, że od początku postępowania w tej sprawie, w wyniku wzajemnych pomówień pomiędzy oskarżonymi A. O. i T. B. zachodziła sprzeczność interesów i że byli oni reprezentowani przez tych samych obrońców. Realizowana zatem wobec oskarżonego O. i oskarżonego B. obrona przez tych samych obrońców, w sposób rażący naruszała zakaz wynikający z treści art. 85 § 1 k.p.k.

Wbrew twierdzeniom autora zażalenia, jako obrońca oskarżonego A. O. nie powinien on reprezentować oskarżonego T. B. na podstawie substytucji udzielonej mu przez obrońców tego oskarżonego.

Jak wynika z okoliczności sprawy od czasu uchylecia orzeczenia i przekazania jej do ponownego rozpoznania, nie została podjęta interwencja rozwiązania sprzeczności interesów oskarżonych przez obrońców, ani też przez samych oskarżonych, a także przez Sąd.

Podczas ponownego rozpoznania sprawy, na rozprawie w dniu 6 listopada 2012 r. oskarżony T. B. oświadczył, że wypowiedział pełnomocnictwo dotychczasowym obrońcom adw. M. G. i adw. A. R. Jednocześnie wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 12 listopada 2012 r. Prezes Wojskowego Sądu Okręgowego w W. wyznaczył mu adw. W. L., jako obrońcę z urzędu.

W świetle przytoczonych wyżej okoliczności, w przedmiotowej sprawie nie zachodzi taka sytuacja, iż aktualnie którykolwiek z obrońców pozostaje nadal przy obronie obu oskarżonych, pomiędzy którymi istnieje kolizja interesów, co uzasadniałoby podjęcie decyzji w trybie art. 85 § 2 k.p.k.

W ocenie Sądu Najwyższego brak było podstaw do ingerencji Sądu w trybie art. 85 § 2 k.p.k. również z tego powodu, iż ukształtowana wadliwie w poprzednim procesie obrona oskarżonych może rzutować na obecnie ukształtowaną obronę osk. A. O. i T. B.

Z przytoczonych wyżej względów Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.